

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci žalobce **U:fon a.s.** (dříve Air Telecom a.s.), se sídlem Českomoravská 2408/1a, Praha 9, zastoupeného Mgr. Ondřejem Tejnorou, advokátem, se sídlem Janáčkovo nábřeží 57, Praha 5, proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 13. 1. 2015, č. j. ČTÚ-44 602/2014-603,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „předseda Rady“), kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeny výroky I. a III. a změněn výrok II. rozhodnutí žalovaného, odbor pro západočeskou oblast, ze dne 5. 6. 2014, č.j. ČTÚ-82 367/2013-634/XXIX. vyř. – ŽVP (dále jen „rozhodnutí ze dne 5. 6. 2014“).

Dle rozhodnutí ze dne 5. 6. 2014 se měl žalobce dopustit správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), tím, že ve dnech 16. 4. 2013, 21. 5. 2013, 23. 7. 2013, 22. 8. 2013, 9. 9. 2013 a 25. 10. 2013 jeho obchodní zástupci při šesti návštěvách domácností spotřebitelů těmto uvedli nepravdivý údaj, čímž porušili zákaz užívání nepravdivých údajů v obchodních praktikách uvedený v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (výrok I.), za což byla žalobci

uložena pokuta ve výši 120 000 Kč (výrok II.) a povinnost nahradit náklady řízení (výrok III.).

Předseda Rady následně v napadeném rozhodnutí výroky I. a III. potvrdil a změnil výrok II. rozhodnutí ze dne 5. 6. 2014, a to z důvodu nesprávně uvedeného ustanovení – chyba v psaní - v souvislosti s novelizací zákona o ochraně spotřebitele, která však neměla mít vliv na posouzení spáchání správního deliktu. Výše sankce uvedená v předchozím odstavci zůstala stejná.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.

V průběhu roku 2013 žalovaný obdržel několik (17) podnětů od fyzických osob, dle kterých jim, případně jejich příbuzným, osoby zastupující žalobce při uzavírání smluv o poskytování služeb elektronických komunikací uváděly nepravdivé údaje (například ukončení činnosti společnosti Telefónica Czech Republic a.s., resp., že jejich návštěvu uskutečňují z důvodu kontroly či výměny telefonního přístroje), na základě kterých zákazníci - spotřebitelé uzavřeli smlouvy se žalobcem z obavy, aby nezůstali bez možnosti používání telefonního přístroje.

S žalobcem bylo s ohledem na výše uvedené dne 14. 8. 2013 zahájeno řízení z moci úřední pro podezření ze spáchání výše uvedeného správního deliktu z důvodu, že došlo k porušení zákazu užívání nepravdivých údajů v obchodních praktikách a zákazu zaměření na spotřebitele, kteří jsou z důvodu věku zvláště zranitelní (v této části bylo řízení následně zastaveno, neboť se zaměření neprokázalo).

Žalobce v průběhu řízení kromě jiného namítal, že smlouvy uzavírali „partneři“ (obchodní zástupci) společnosti Air lease&services s.r.o., se kterou má žalobce uzavřenu Smlouvu o spolupráci ze dne 1. 2. 2013, a na základě které je pro žalobce zprostředkováváno uzavírání smluv. Žalobce tuto smlouvu, jakož i většinu listin dokládajících existenci pracovněprávního vztahu (dohody o provedení práce) či jiného vztahu (smlouvy o obchodním zastoupení) partnerů společnosti Air lease&services s.r.o., a Etický kodex žalobce, přijatý dne 1. 11. 2013, doložil pro účely řízení.

Žalovaný následně v rozhodnutí ze dne 5. 6. 2014 došel v šesti případech k závěru, že obchodní zástupci jednali jménem samotného žalobce, na jeho účet a zodpovědnost, a to s ohledem na dataci smluv uzavřených se spotřebiteli a dataci smluv uzavřených mezi obchodními zástupci a společností Air lease&services s.r.o. (5 případů), resp. nedoložení jakékoli smlouvy mezi obchodním zástupcem a společností Air lease&services s.r.o. (1 případ). Dle žalovaného byl proto žalobce v těchto případech odpovědný za jednání obchodních zástupců uzavírajících smlouvy se spotřebiteli.

Při stanovení výše pokuty bylo žalovaným přihlédnuto ke způsobu spáchání a následkům (při užití nepravdivého údaje byli spotřebitelé vysokého věku, nevědomost jejich jednání), dále k osobě žalobce jakožto podnikatele v elektronických komunikacích (profesionála), k době páchání deliktního jednání (i po zahájení řízení z moci úřední), míře zásahu do právem chráněného zájmu (méně závažný), nebezpečnosti jednání (stupeň méně škodlivý), přijetí Etického kodexu v průběhu řízení (polehčující okolnost). Dále byla zhodnocena snaha žalobce zprostit se veškeré odpovědnosti, přičemž bylo poukázáno na propojení žalobce a společnosti Air lease&services s.r.o. skrze osobu statutárního zástupce s odkazem na údaje ve veřejných rejstřících.

Předseda Rady následně zamítl rozklad žalobce. Mimo jiné uvedl, že v rozhodnutí uvedené fyzické osoby vystupovaly jako zástupci žalobce, představovaly se jako jeho zaměstnanci, jeho jménem uzavíraly smlouvy, přičemž je bezvýznamné, z jakého právního titulu vystupovaly jako zástupci účastníka řízení vůči spotřebitelům, neboť jednání lze přičítat

právní osobě, je-li činěno osobou oprávněnou za ni jednat. Při stanovení výše pokuty a zohlednění relevantních okolností bylo postupováno správně, včetně přihlédnutí ke skutečnosti, že zákazníci – spotřebitelé bylo možné s ohledem na jejich věk považovat za zvláště zranitelné.

II. Argumentace účastníků

Žalobce v žalobě vznáší celkem 5 žalobních bodů. Čtyři se týkají odpovědnosti za správní delikt, resp. možnosti liberace, a jeden uložené sankce.

K odpovědnosti za správní delikt žalobce namítá, že se jej mohla dopustit společnost Air lease&services s.r.o. nebo s ní spolupracující podnikající subjekty, nikoli žalobce, který žádné smlouvy se zákazníky nepodepisoval, přičemž v této souvislosti konkrétně uvádí:

1. Nesprávnost názoru správních orgánů, že jednání samostatných podnikatelů - živnostníků při podpisu smluv se zákazníky je správním deliktem žalobce.
2. Chybný názor v napadeném rozhodnutí, že nemá dopad na správnost rozhodnutí ze dne 5. 6. 2014, zda obchodní zástupci byli zaměstnanci žalobce či jeho zástupci.
3. Nemožnost přičítat k tíži žalobce případné deliktní jednání zástupců společnosti Air lease&services s.r.o., se kterou měl žalobce uzavřenu smlouvu o obchodní spolupráci.
4. Žalovaný svévolně pracuje s liberačními důvody, které vznesl žalobce, vykládá je jako přitěžující okolnost – „doznání viny“, čímž zpochybňuje uplatnění jakýchkoli liberačních důvodů a řízení se tak dostalo mimo zákonný rámec.

Ohledně uložené sankce žalobce namítá:

5. Z napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, zda má žalovaný přitěžující okolnost pokročilého věku zákazníků za prokázanou, zda se jí vůbec zabýval, v jakém rozsahu, k jakému závěru došel, proč považuje napadené rozhodnutí v této části za zcela nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta, neboť tvrzení, že žalobcem vyjmenované fyzické osoby jednaly v rámci svého živnostenského oprávnění, je nepravdivé s ohledem na údaje uvedené v živnostenském rejstříku (vznik oprávnění), resp. neschopnost společnosti Air lease&services s.r.o. doložit smluvní vztah s těmito osobami. V řízení bylo také prokázáno, že osoby vystupovaly vůči spotřebitelům jako zástupci žalobce. Žalobce byl rovněž se společností Air lease&services s.r.o. úzce personálně i majetkově propojen (jedním ze dvou společníků byl i žalobce). Dále se žalovaný zabýval objektivní odpovědností žalobce a účelovostí jeho argumentace ohledně obchodní spolupráce s odbornou partnerskou společností. Ve vztahu k výši uložené sankce žalobce vytrhává úvahy z kontextu a sankce byla uložena při samé dolní hranici možné výše.

III. Hodnocení soudu

Městský soud v souladu s § 51 soudního řádu správního ve věci rozhodl bez jednání. Účastníci byli poučeni o možnosti takového postupu a vyzváni, aby ve lhůtě dvou týdnů případně vyjádřili svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, což neučinili.

Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), kterým se bude věnovat postupně podle pořadí zmíněného výše, a dospěl k následujícím závěrům.

Podle § 4 odst. 3 věta druhá zákona o ochraně spotřebitele ve znění do 27. 12. 2015 nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění do 27. 12. 2015 obchodní praktika je klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj.

Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve znění do 27. 12. 2015 výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Podle § 24 odst. 12 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele ve znění do 27. 12. 2015 za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), f), j) a odstavců 8, 9 a 11.

Podle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve znění do 27. 12. 2015 právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele ve znění do 27. 12. 2015 při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Ve vztahu k odpovědnosti žalobce za správní delikt městský soud na úvod poukazuje na vazby mezi žalobcem a společností Air lease&services s.r.o. V souladu s tím, co již uvedl žalovaný, totiž existuje personální propojení obou společností prostřednictvím osoby M. H. (jednatel společnosti Air lease&services s.r.o., zapsáno 28. 1. 2013, vymazáno 28. 10. 2014, a předseda představenstva žalobce, zapsáno 21. 8. 2012) a současně i jejich majetkové propojení (v roce 2013 byl jedním ze dvou společníků společnosti Air lease&services s.r.o. žalobce, druhým společníkem byl M. H., zapsáno 28. 1. 2013, vymazáno 28. 10. 2014). Dle městského soudu proto žalovaný správně vzal v úvahu při ochraně spotřebitele a možné odpovědnosti žalobce za jednání jím použitých osob – jeho „reprezentantů“ i tento kontext, tedy výrazné propojení mezi žalobcem a společností Air lease&services s.r.o. minimálně v rámci výkonu kontroly a jednání v zájmu žalobce.

Městský soud dále považuje za nutné předesítní, že obecně odpovědnost právnických osob za správní delikt je svým charakterem odpovědností objektivní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č.j. 9 As 36/2007 – 59, dle kterého: *„Delikt ní odpovědnost podnikatelských subjektů ve veřejném právu lze srovnávat s odpovědností za škodu, jak je upravena v občanském právu soukromém (viz shora), a to konkrétně s úpravou odpovědnosti za škody způsobené provozní činností. Odpovědnost právnických osob a fyzických osob při výkonu podnikání nebo v souvislosti s podnikáním za správní delikt ve veřejném právu má převážně objektivní charakter a nastupuje naplněním skutkové podstaty příslušného deliktu. Obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby (nebo fyzické osoby jako podnikatelského subjektu) tedy v naprosté většině případů není zavinění“*).

Rovněž v případě zákona o ochraně spotřebitele je odpovědnost konstruována jako odpovědnost objektivní (odpovědnost za protiprávní jednání – porušení právních povinností - bez ohledu na podmínku zavinění). K tomu například již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č.j. 1 As 39/2005-66, dle kterého: *„Je vhodné připomenout, že žalobkyni byla uložena pokuta podle zákona o ochraně spotřebitele, který – jak už o tom svědčí jeho název – vyjímá spotřebitele z množiny jednotlivců vyskytujících se na trhu proto, aby jim jakožto subjektům potenciálně znevýhodněným nedostatkem informací a odborných dovedností (jimiž naopak disponují podnikatelé) poskytl zvláštní ochranu. Činí tak mj. také prostřednictvím objektivní odpovědnosti podnikatelů – prodávajících, výrobců, dovozců a dodavatelů. Volba právě tohoto typu odpovědnosti, který je ve správním trestání pravidlem, je*

zde navíc vedena snahou o zmírnění přirozeně nerovného tržního postavení podnikatelů a spotřebitelů.“

Na rozdíl tedy od odpovědnosti fyzických osob za přestupek, u kterých se vyžaduje zaviněné jednání, odpovědnost právnických osob za správní delikt je založena na jiném režimu; na tom, že nebyla splněna nějaká povinnost jí uložená. Pokud by výše uvedené neplatilo, pak by zjišťování zavinění, které může být leckdy výsledkem působení řady jednotlivců, bylo zdoluhavé a náročné, neřkuli v řadě případů i nemožné (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č.j. 4 As 123/2014-33).

V posuzovaném případě se správní delikt týká uvádění nepravdivých údaj při uzavírání smluv se spotřebiteli, přičemž prvoinstanční orgán, potažmo předseda Rady se výslovně zabýval jednáním fyzických osob v určitých konkrétních dnech, kdy nebylo prokázáno, že by tyto osoby měly v době uzavírání smluv se spotřebiteli nějaký vztah ke společnosti Air lease&services s.r.o., resp. byly v této době podnikajícími fyzickými osobami. Přesto tyto osoby uzavíraly smlouvy se spotřebiteli a jednaly ve prospěch žalobce, který žalobce z jejich jednání měl.

Ad 1) Podle žalobce nemůže jít o jeho správní delikt s ohledem na jednání samostatných podnikatelů – živnostníků žalobcem v žalobě vyjmenovaných při podpisu smluv se zákazníky. Městský soud se nicméně ztotožňuje s argumentací žalovaného, že v době uzavření smluv se spotřebiteli žádná z fyzických osob nebyla držitelem živnostenského oprávnění, což vyplývá i ze správního spisu. Pokud tedy žalobce uvádí, že šlo o jednání samostatných podnikatelů – živnostníků, neodpovídá toto skutečnosti. Tyto osoby nemohly proto jednat v rámci živnostenského oprávnění (podnikání). Z tohoto důvodu nemohly správní orgány s uvedenými osobami ani vést deliktní řízení ve smyslu příslušných ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Co je však dle městského soudu důležité, je to, že činnost těchto osob měla zjevné příčinné vazby k činnosti žalobce, jinými slovy osoby se souhlasem žalobce jednaly v určité konkrétní bezprostřední souvislosti s výkonem činnosti žalobce, který z činnosti profitoval (získával nové zákazníky).

Součástí spisového materiálu jsou mimo jiné uzavřené smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací, které byly na hlavičkovém papíru žalobce, včetně jeho kontaktních údajů. Smyslem aktivit fyzických osob bylo tyto smlouvy uzavírat a při tomto přímo reprezentovaly žalobce. V této souvislosti městský soud rovněž zaznamenal, že součástí spisového materiálu je i jakýsi „leták“ či „brožura“ žalobce s uvedením čísla jeho zákaznické linky a mimo jiné informace, že se zákazníci mají v případě otázek obrátit na svého obchodního zástupce nebo zákaznickou linku (žalobce).

Současně osoby jednaly v zájmu žalobce, nikoli tedy výlučně ve svém osobním zájmu či s úmyslem poškodit žalobce. Žalobce z uzavírání smluv těžil, k dodatečným „korekcím“ přistupoval pouze na základě stížností, reklamací, výpovědí či odstoupení od smluv, atp. ze strany nespokojených zákazníků - spotřebitelů. Rovněž nic nenasvědčuje tomu, že by se jednalo o exces ze strany fyzických osob. Dle městského soudu je to tedy právě žalobce, kdo nese odpovědnost za jednání těchto osob, tj. svých „reprezentantů“, které si zvolil, a které se dopustily závadového jednání. Tato odpovědnost je proto vázána na využití další osoby k vlastní činnosti a žalobce za jednání jím zvolené osoby odpovídá stejně jako za jednání své.

Městský soud proto uzavírá, že v dané věci došlo k porušení právní povinnosti uložené žalobci, jakožto podnikateli v elektronických komunikacích, jednání použitých fyzických osob je přičitatelné žalobci, přičemž k porušení povinnosti došlo ku prospěchu právnické osoby, resp. v jejím zájmu.

Ad 2) Žalobce dále namítá chybný názor v napadeném rozhodnutí, dle kterého závěr správního orgánu I. stupně ohledně toho, zda fyzické osoby byly zaměstnanci či zástupci žalobce, je sice mylný, tento omyl však nemá dopad na správnost odůvodnění rozhodnutí. Nicméně městský soud pro důvody uvedené výše konstatuje, že ani s touto námitkou nesouhlasí. Dle soudu žalobce nese odpovědnost za naplnění skutkové podstaty bez ohledu na to, že se vytýkaného jednání nedopouštěli „zaměstnanci“.

Lze konstatovat, že právnické osobě se přičítá jednání zejména jejich statutárních orgánů a zaměstnanců. Jednáním těchto osob fakticky dochází k naplnění znaků skutkové podstaty deliktu, za který je však odpovědná právnická osoba (došlo k porušení právní povinnosti, při činnosti právnické osoby či v souvislosti s ní, resp. v jejím zájmu nebo prospěchu). Konkrétně u zaměstnanců je pro posouzení, zda je právnická osoba odpovědná za jednání svého zaměstnance, podstatné, zda k porušení právních povinností došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby, tedy zda při činnosti, jíž byla škoda způsobena, zaměstnanec sledoval zejména z objektivního i subjektivního hlediska plnění svých pracovních úkolů. Pokud tomu tak nebylo, právnická osoba nemůže být za daný čin odpovědná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č.j. 9 As 213/2016-60).

Právnické osobě lze však za účelem posouzení její odpovědnosti obdobně přičítat i jednání dalších osob, které právnická osoba používá (například pokud osoba plní úkoly právnické osoby v postavení srovnatelném se zaměstnancem, případně osoba, kterou právnická osoba využívá při své činnosti, či dokonce osoba jednající za právnickou osobu, pokud právnická osoba jejího jednání následně využila). Jinými slovy výčet osob se nezastavuje pouze u zaměstnanců či statutárních orgánů právnické osoby, nýbrž je nutné takto postupovat i u jiných „reprezentantů“, které právnická osoba použila. To je i případ žalobce, kdy použité fyzické osoby jednaly v určité a konkrétní bezprostřední souvislosti s výkonem činnosti žalobce a v jeho prospěch či zájmu, jak bylo popsáno výše.

Ad 3) Pokud jde o námitku přičítání jednání zástupců společnosti Air lease&services s.r.o. k tíži žalobce, ačkoli tento měl uzavřenu smlouvu o obchodní spolupráci se společností Air lease&services s.r.o., městský soud odkazuje na důvody uvedené v Ad 1), neboť z týchž důvodů soud nesouhlasí s tvrzením žalobce ani v tomto bodu. V této souvislosti městský soud opakuje, že vyjmenované fyzické osoby neměly v době vytýkaného jednání, specifikovaného v žalobě napadeném rozhodnutí, resp. v rozhodnutí prvoinstančního orgánu, žádný vztah ke společnosti Air lease&services s.r.o. Samotná existence ujednání mezi žalobcem a společností Air lease&services s.r.o. na této skutečnosti nic nemění.

Pokud by totiž tomu tak bylo, tedy by se uplatnila žalobcova představa, že si *pro formu* uzavře smlouvu s „odbornou“ společností, čímž by se měl zbavit odpovědnosti, přestože danou společnost ovládá (personálně i majetkově), zůstalo by deliktní jednání na úkor spotřebitelů v podstatě nepostižitelné, resp. případné sankce vůči „partnerovi“, nikoli přímo podnikateli v elektronických komunikacích, by neplnily svou roli (například nižší výše sankce s ohledem na majetkové poměry); podnikatelé v elektronických komunikacích by tvrdili a nepochybně i dokládali smlouvy s takovými „odbornými“ společnostmi, které ve skutečnosti ovládají, namítali by, že oni nic nepodepisovali ani nesjednávali, to jejich partneři či dokonce partneři jejich partnerů. Tím spíše, pokud by mezi podnikatelem a partnerem partnera nebyl přímo žádný vztah. To vše i přesto, že výsledek činnosti (získávání zákazníků) by byl k jejich prospěchu a oni mohli z výsledku těžit. Takový výklad je nicméně dle městského soudu v rozporu se smyslem ochrany spotřebitele i objektivní odpovědnosti. Této objektivní odpovědnosti se proto žalobce v zásadě nemůže dle městského soudu zprostit ani odkazem na ujednání v soukromoprávní rovině, které bylo učiněno s další osobou, s výjimkou excesu, což ale nebyl případ žalobce (žalobce ani toto netvrdil). Vztah založený smlouvou o spolupráci,

případně jiným ujednáním (například o obchodním zastoupení) je vztahem mezi žalobcem a jím ovládanou společností, neplnění závazků z tohoto soukromoprávního vztahu je následně věcí vypořádání mezi smluvními stranami ujednání. Ve vztahu k veřejnoprávní povinnosti je však toto dle mínění městského soudu v případě žalobce bez významu. V tomto směru soud neshledal důvody, aby mohl zpochybnit závěry o odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt.

Argumentaci žalobce, že se obrátil na odbornou společnost Air lease&services s.r.o., jednání se zákazníky vedla tato společnost, případně její obchodní partneri, považuje proto městský soud za účelovou, neboť jak bylo uvedeno výše, k vytýkanému jednání docházelo ve dnech, kdy osoby neměly žádný vztah ke společnosti Air lease&services s.r.o., kterou navíc zcela ovládal žalobce. Obdobně městský soud hodnotí i tvrzení žalobce, že jednotlivý obchod mohl být uzavřen i mimo písemně uzavřenou smlouvu se zastupovanou společností, resp. na základě jednorázového zmocnění, případně nějaké zvyklosti si nejdříve vyzkoušet potencionální obchodní zástupce, a to s ohledem na kontext v posuzované věci popsany výše.

Městský soud proto uzavírá, že žalobce neprokázal svá tvrzení, naopak závěr správních orgánů má oporu ve skutkových zjištěních. Správní orgány ve vztahu k vytýkanému jednání dostatečně vysvětlily, proč se správního deliktu měl dopustit právě žalobce, resp. je za tento odpovědný (str. 12 napadeného rozhodnutí). Městský soud proto nesouhlasí s žalobcem, že by byl svévolně trestán.

Pro úplnost městský soud doplňuje, že důvody, které uvádí žalobce na svou obranu, by nemohly sloužit ani jako liberační důvod podle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (žalobce by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil). Městský soud je toho názoru, že odpovědnosti v posuzovaném případě se žalobce nemůže zprostit pouze tvrzením, že on žádné smlouvy nepodepisoval, neboť tak činili jiní na základě smluvních ujednání. K restriktivnímu přístupu ve vztahu k liberačním důvodům dospěla i doktrína, viz například VÍTOVÁ, Blanka. *Zákon o ochraně spotřebitele: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). § 24b: „Odpovědnosti není možné se zprostit ani s poukazem na to, že se porušení odpovědnosti dopustil jeho zaměstnanec nebo jiný zástupce, který byl o této povinnosti podnikatelem jako zaměstnavatelem (zastoupeným) řádně poučen. I v těchto případech je nutno trvat na tom, že liberační důvody je nutné aplikovat pouze ve výjimečných případech, kterými prakticky budou zpravidla u zásahů vis maior.“

Ad 4) V další námitce žalobce namítal, že liberační důvod vznesený žalobcem (přijetí Etického kodexu) je vykládám jako přitěžující okolnost – doznání viny.

Dle městského soudu se obecně odpovědnosti nemůže zprostit právnická osoba, která nevykonávala povinnou nebo potřebnou kontrolu nad osobou, jejíž jednání se považuje za právnické osobě přičitatelné, případně neprovedla nutná opatření k zamezení nebo odvrácení deliktu, přičemž se tímto myslí opatření, která byla právnická osoba objektivně způsobilá provést. V souladu s § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele důkazní břemeno spočívá na právnické osobě.

V posuzovaném případě žalobce sice přijal Etický kodex, nicméně se tak stalo až se značným zpožděním. Přijetí Etického kodexu však správní orgány správně vyhodnotily toliko jako polehčující okolnost. Nebyla ze strany žalobce prokázána jiná preventivní opatření či jiné kontroly. Žalobce proto neprokázal, že vyvinul veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

Městský soud rovněž souhlasí s žalovaným v tom, že si žalobce „vytrhl“ úvahu ohledně doznání viny, byť se pravděpodobně jednalo o úvahu nadbytečnou, z kontextu. Odpovědnost žalobce byla založena na jiných úvahách.

Ad 5) Ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části týkající se přitěžující okolnosti pokročilého věku spotřebitelů, městský soud poznamenává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

V posuzované věci dle žalobce není z napadeného rozhodnutí zřejmé, zda je okolnost prokázána, zda se jí zabýval, v jakém rozsahu, k jakému závěru došel. Dle městského soudu se však žalobou napadané rozhodnutí s tímto vypořádalo dostatečně (str. 14-15). Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že zákazníci – spotřebitelé byli osobami vyššího věku, což je zřejmé již ze smluv o poskytování služeb elektronických komunikací a v nich uvedených údajích o zákaznících.

Zároveň dle městského soudu nebyla porušena ani zásada zákazu dvojího přičítání, jelikož řízení bylo zastaveno v části týkající se podezření z porušení zákazu zaměření na spotřebitele, kteří jsou z důvodu věku zvláště zranitelní (§ 4 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele v tehdejší znění); jednalo se o zákaz, který stál samostatně vedle žalobci vytýkaného jednání, a jehož porušení nebylo prokázáno, tj. myšleno takové „zaměření se“ na tyto spotřebitele (tedy orientaci pouze na určitou kategorii spotřebitelů). Bez ohledu na neprokázání tohoto „zaměření“ však spotřebitelé ve výsledku vyššího věku byli. V napadeném rozhodnutí (str. 15) proto bylo žalobci vysvětleno, že tento vyšší věk spotřebitelů představuje přitěžující okolnost a proč tomu tak je, a to ve vztahu ke správnímu deliktu, resp. jednání uvedeném v rozhodnutí. S touto argumentací se městský soud ztotožňuje. Městský soud proto nesouhlasí s žalobcem v tom, že by rozhodnutí v této části bylo nepřezkoumatelné.

Závěr obou správních orgánů, dle kterého žalobce naplnil znaky správního deliktu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, dle městského soudu proto vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, v průběhu řízení nedošlo k procesní vadě, která by byla intenzity vedoucí k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé, výroky a samotné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevykazují znaky nepřezkoumatelnosti.

Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5.12. 2017

JUDr. Karla Č h á b e r o v á, v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.